

Mõisto sannad.

1. Parrem on omma haggane, kui wõbra selge leib.
 2. Parrem lahja laudas, kui lihhas metsas.
 3. Pannet kanno ümber ehhet, siis on känd illus.
 4. Olgo pääw ni pitk kui ta on, ommeti ta õhtuõje saab.
 5. Mida armsam laps, sedda kibbedam wits.
 6. Kurri jigga monda wigga.
 7. Kõl keletu peab weddama, mis meletu peäle panneb.
 8. Kui töö on tehtud, siis on hea hingata.
 9. Kui rahha loetakse, siis minne wälja; kui tööd tehakse, siis tulle ligi.
 10. Kui töö ni pakk.
-

Lõukoer ja seäsk.

Keis metsalomad kartsid lõukoera, ei tohtind ükski temma liggi tulla. Sulge seäsk lendas ommeti temma jure, ja ütles: „Beame kihla, et minna ollen sünnust wäg-gewam, sest minna wõin sind küll waewata, agga sinna ei sa minnule ühtegi wigga tehtud.“

Weddasid kihla. Teised metsalomad wahtisid kaugel, kumb neist pidi wõimust sama, kas inneto suur lõukoer, wõi piisoke seäsk.

Seäsk tulli, pistis lõukoera ninna. Temma pühkis käppaga. Subba jälle seäsk pistab, ja waewas nenda tund otsa sedda waest lõukoera, fenni kui ta omma terrawa küüntega omma ennese jämmeda ninna sai keis werriks ärrakiskunud.

Lõukoer ohkas ja ütles: „Oh, sinna